

RIA GEHREROVÁ

V dome je dievča na vydaj

„Voláko si schudla, Romana. Beháš tu jak tieň,“ zakričala za mnou babka a zatvárila sa znechutene, „ani jeden z našich chalanov ťa nebude steť! Ani Stanko! Ani Mareček!“ Chvalabohu, pomyslela som si potichu. Stále otravuje s mojimi bratrancami. V jednom kuse rozpráva, akí sú úžasní. Akí sú pekní, silní, mužskí a inteligentní... Pritom každý z nich má asi deväťdesiat kíl a jediné, čo vedia, je hrať pavúčí solitér.

„Už aj mi hybaj pomáhať, lenivec.“

Nazula som si staré šľapky a utekala za babkou. Cestou som si zo záhrady odtrhla pár rajčín a hodila si ich do úst.

„Pažravec! Necháš to?! Som dnes stela pretlak z toho robiť!“

Dedko vybehol na cestu a mávaním zastavoval traktor, v ktorom sedel Jožo z vedľajšej dediny. Navigoval ho tak, aby nám nepováľal ríbezľové kríky a neprešiel malého psieho miešanca, čo nám sem doniesla suseda. Vraj bol bližšie k nášmu pozemku, tak sa o neho máme postarať.

Jožo sa natriasal na odpruženom sedadle, preoral záhradu a zobral nám aj kus dvora, lebo mu už dobre nevytáčať volant. Spotený si sadol na kovové schodíky traktora.

„Už aj mu bež malinovsky zaniest'. Nevidíš, že je vyprahnutý, chudák?!“ vyháňala ma babka z kuchyne. Vybehla som s pohárom vody, ale v poslednej chvíli ma zachytila za zápästie: „Už aj pod' spátky, decko. Čo je kôň, že ho steš vodou napájať? Jak psa. Tu máš pivo pekne. A že nech mu chutí, pekne mu povedz. Šak nie sme sedláci.“

Joža často stretávam v krčme. Ale nikdy sa neopije. Smejú sa mu, lebo si dáva vždy iba ľadový čaj. Zelený alebo broskyňový. Keď príde voňavý, tak mu nadávajú do buzerantov. chytajú ho posmešne za zadok. teda, tvária sa, že je to len tak, ale určite im je príjemné chytať ho za ten voňavý a pevný malý zadok.

Jožo mal na čele veľké kropaje potu. Aj napriek tomu sa okolo neho šírila pekná vôňa. Nebola som na také niečo zvyknutá. Stále som myslela na Tomáša. Vždy hneď po robote bežal za mnou. Nestihol sa ani osprchovať, ani tvár umyť, nad hornou perou sa mu na riedkych fúzoch vždy leskli drobné kryštáliky soli.

„Nemáš iba nejakú vodu?“

„Babka si myslí, že voda pre teba nie je dosť dobrá.“

Usmial sa a stiahol polovicu piva.

„No, ale nemal by som piť, keď som šofér.“

„Ale babka mi nedovolí doniesť ti vodu. Vážne.“

Potom mi rozprával o tom, akú máme dobrú pôdu, ako na neho po ceste trúbili autá, nech sa rýchlejšie šuchce... samé hlúposti.

Odišiel hneď ako dopil pivo. Dedko mu ešte pri bráničke čosi dohováral. potľapkával ho po pleci a pozeral sa pri tom na mňa. Jožo stál na železných schodíkoch svojho traktora, zdvorilo sa usmieval a opakoval, že mama mu doma varila obed a musí ísť, lebo mu vychladne.

Zamračilo sa a začalo riedko pršať. Poschovávala som z lavíc matrace a na plote zbadala Jožovu košeľu. Zatočila som si ju okolo ruky a zaliezla do izby, kde som ju narovnala a prehodila cez rám postele. Úžasne voňala. Až tak krásne, že som ju musela znova zatočiť do kľbka, aby mi náhodou rýchlo nevyprchala. Ľahla som si na posteľ a zaborila do nej nos.

„Vstávaj, už je pol ôsmej!“

„Je sobota.“

„To už je sobota?“ mama potichu zavrela dvere, ktoré pred chvíľou hlasno rozvalila, ale ja už som nezaspala. Raz sa chce trochu matersky zastarať, aj to nahovno.

Vyšla som na balkón a v huňatých papučkách som sa s cigaretou v ruke opierala o studené zábradlie. Pri plote som zbadala babku. Kohosi tam mala, skrýval sa za lieskami. Videla som iba kus kolesa cestného bicykla a zahnuté riadidlá. Možno nejaký novátorský dedko.

Začula som štrkot kľúčov. Mamina vyšla pred dom.

„Babka, kohože to tam máš?“ vykukla spoza rohu a radostne rozhodila rukami. „Jožino, čo sa u nás hanbíš zazvonit? Veď pod' dovnútra, nie?“

Od prekvapenia som z úst vyprskla všetok dym a cigaretu som narýchlo zahasila v prázdnej rybej konzerve. Vzala som si zo stoličky oblečenie a zamkla sa v kúpeľni. Mamina sa vyškriabala na poschodie a zaklopala mi na dvere.

„Sprchujem sa,“ zakričala som a rozmazala si spodnú očnú linku.

Po polhodine mi oči trochu odpuchli a ja som si obliekla moje najkrajšie tepláky. Keby ma Jožo zbadal behať v rifliach po dome, ešte by si pomyslel, že som márnivá. Zbehla som po schodoch do kuchyne a tvárila sa, že o ničom neviem. Mamina akurát varila vajíčka.

„Ešteže som ťa zobudila. Jožo za tebou prišiel.“

Pozrela som z okna a uvidela dedka, ako sa mu znova vešia na plece a čosi mu dohovára. Bola som si istá, že rozpráva o mne. O tom, aká som pracovitá a milá, dievča do koča i do voza. Potešila som sa.

Vyšla som von, pozdravili sme sa.

„Nenašla si náhodou moju košeľu včera?“

„Nie, akú košeľu?“

„Takú s modrými kockami. Nemôžem ju nájsť. Myslel som, že je u vás.“

Dedko stál pri nás a zamiešal sa do rozhovoru. „Ale, Romana, šak vieš, taká bledá. Včera si ju niesla aj s ostatnými vecami dovnútra.“

Úcta k starším, Romana, maj úctu k starším, opakovala som si v mysli. „Možno som ju omylom hodila tatinovi do izby. Behnem sa pozrieť.“

Vyšla som po schodoch do izby. Jožova košeľa bola celá dokrkvaná. Tak dobre sa mi s ňou spalo. Bude mi chýbať. Zabalila som ju do tašky, aby hneď nevidel, čo som mu s ňou dorobila, a možno sa mu po ceste domov ešte narovná. Veď tie dnešné materiály, no ktovie.

„Tu máš tú košeľu.“

„Díky,“ Jožo ju vybral z igelitky a začal si ju obzeráť.

„Neprala som ju.“

„Vidím. Ale aspoňže nezmokla. Ježiši, ale je dokrkvaná. Kde si ju mala?“ usmial sa. Ach, môj pekný, keby si ty vedel, kde tá bola.

„Ale vážne, Romana, ďakujem. Pozávam ťa za to na čaj,“ rozpačito sa usmial a pozrel na môjho dedka. Ten celý náš rozhovor dôkladne kontroloval. „Či na pivo?“ Jožo opäť skontroloval, ako na jeho slová reaguje moja rodina, a keď zbadal nafukujúceho sa dedka, rýchlo sa opravil. „Nie, nie, na čaj. Na čaj som myslel.“

„Hej, môže byť,“ potešila som sa. Priklonila som sa k nemu bližšie a zašepkala: „A pokojne aj na pivo.“ To už sa ale môjmu dedkovi nepáčilo. So zdvihnutou palicou dobehol medzi nás a Joža šťuchancami posúval smerom k bicyklu. Potom ho potľapkal po pleci a vyviedol pred bránku. Ešte sme si zamávali a odišiel.

Jožo sa už neozval.